

Intense verwondering...

Soms kan het je overvallen, zo'n intens, overweldigend gevoel van verwondering. Ik las ooggetuigenverslag van de lancering van de Apollo 17, een ruimteschip dat in 1975 de lucht in ging. Een zekere Jacob Needleman schrijft er dit over. 'De lancering vond 's nachts plaats. Op een groot grasveld zaten honderden journalisten te wachten. Ze dronken bier en ze waren cynische moppen aan het tappen. Het wachten was op dat ene moment, dat die raket, van 35 verdiepingen hoog, de lucht in zou gaan. Het aftellen begon, en toen, eindelijk, de lancering.

Het eerste wat je ziet is dat ongelooflijke oranje licht, een licht, zó fel dat je ogen het bijna niet kunnen verdragen. Alles om je heen is verlicht door dat éne licht. Dan zie je dat ding omhoog gaan, eerst nog in volkomen stilte omdat het een paar seconden duurt voordat het geluid je heeft bereikt. dan hoor je een 'WHOOOOOOOOOOOOO!!!!' Dat gaat keihard naar binnen. Je kunt de monden van de mensen om je heen bijna horen opengaan. Iedereen wordt helemaal vervuld van een intense bewondering, verwondering, als die raket hoger en hoger stijgt. Eerst is er nog die schitterende blauwe vlam. Die vlam lijkt in de verte een ster te worden, maar je weet dat er mensen aan boord zijn. En dan, terwijl je nog staat te staren, daalt de stilte over je neer. Mensen staan op, zwigend, en in alle rust helpen ze elkaar overeind. Ze zijn vriendelijk. Ze houden deuren voor elkaar open. Ze kijken elkaar aan, spreken met elkaar op zachte toon, vol interesse voor elkaar. Opeens zijn dit andere mensen geworden, door het gevoel van intense verwondering, door die ervaring van verwondering.' Tot zover dit verslag van Jacob Needleman. Als je diep onder de indruk bent, vól van wat je hebt meegemaakt, dan word je een ander mens. En een soortgelijk gevoel van intense verwondering, dat gevoel van diep onder de indruk zijn, dat proef je ook bij koning Salomo, in het bijbelgedeelte dat we lezen. Koning Salomo ziet niet iets wat opstijgt, nee, hij ziet iets wat neerdaalt. We hebben het gelezen, vanmorgen, in het vorige hoofdstuk, 2 Kronieken 5. In die nieuwe tempel, schitterend gebouwd in Jeruzalem, één en al goud en glans, daar, in die nieuwe tempel, daalt de heerlijkheid van de HERE neer. Een wolk vervult de tempel. En dan staat er, aan het eind van hoofdstuk 5: 'De priesters konden vanwege de wolk niet blijven staan om dienst te doen, want de heerlijkheid des HEREN had het huis van God vervuld.'

En die diepe verwondering brengt Salomo met name onder woorden in 6:18: 'Zou God dan werkelijk bij de mensen op aarde wonen? Zie, de hemel, zelfs de hemel der hemelen, kan U niet bevatten, hoeveel te minder dit huis dat ik gebouwd heb!' Salomo staat met open mond: 'Ik heb een tempel gebouwd, een huis voor God. Ja, natuurlijk, het is schitterend geworden, met overal goud, maar zou die hoge, heilige God inderdaad zó dichtbij willen komen? Zou Hij écht temidden van Zijn volk willen verblijven?' Salomo kán daar niet over uit!

En nu leven we toe naar het Kerstfeest. En wat vieren we met Kerst? Precies datgene wat Salomo hier zegt! 'Zou

God dan werkelijk bij de mensen op aarde wonen?' Ja, inderdaad! Dát is het wonder van Kerst! 'Het Woord van God', lezen we in Johannes 1: 14, het Woord is vlees geworden, en het heeft onder ons gewoond, en we hebben Zijn heerlijkheid aanschouwd, een heerlijkheid als van de Eniggeborene van de Vader, vol van genade en waarheid.' Gemeente, ik hoop zo ontzettend dat die verwondering ons Kerstfeest mag tekenen, uw Kerstfeest, jouw Kerstfeest, het mijne. Intense verwondering. *Als ik dit wonder vatten wil, dan wordt mijn geest van eerbied stil, aanbidt het, maar doorgrondt het niet, dat zó de liefde Gods geschiedt.* In Jezus Christus is God Mens geworden, en waarom deed Hij dat? Om Zichzelf te géven. Om Zichzelf op te offeren. Om Zijn vlees en bloed uit te delen, we hebben de tekenen gezien en geproefd, brood en wijn. Zó kwam Hij ons redden! Voor onze zonden ging Hij de dood in. 'De straf die ons de vrede aanbrengt, was op Hem, en door Zijn striemen is ons genezing geworden,' Jesaja 53.

1. Eerste gevolg: nederigheid

Salomo is verwonderd en diep onder de indruk. En die verwondering brengt hem tot zeker drie dingen. Het eerste, dat is: nederigheid. Nederigheid voor God, voor het oog van iedereen. Salomo staat op een podium, een koperen verhoging, lezen we in vers 13. En wat doet hij als hij gaat bidden? Dan strekt hij zijn handen naar God uit, en dan gaat hij, voor het oog van iedereen, voor God op de knieën. Die grote koning, de machtigste koning die Israël ooit gekend heeft, gaat voor God door de knieën. Intens nederig, vol eerbiedige kleinheid. Weet u, als het wonder van Kerst tot je doordringt, dan kom je in een andere verhouding te staan naar God toe. Wij als mensen, en zéker als Nederlanders, wij denken vaak dat we maar wat ráák mogen zeggen, en vinden, over God. 'En áls God dan liefde is, nou, waarom doet Hij er dan niks aan?' 'Waarom laat Hij dit allemaal gebeuren?' En we hebben allerlei gedachten over God, en over de Bijbel. 'Dit stuk van de Bijbel, dat vind ik prachtig, maar dat stuk, nee hoor, daar kan ik niks mee.' En zo zijn wij voortdurend bezig om onszelf groot te maken. Maar Salomo... knielt neer. De grote koning, een heel klein mensje. 'O God, wie ben ik...?' Als daar in Florida, bij Cape Canaveral, de journalisten al stil werden, met open mond, zouden wij dan niet stil worden voor God? 'Als ik dit wonder vatten wil, dan wordt mijn geest van eerbied stil...'

We hebben samen het Avondmaal gevierd, het Liefdesmaal van onze Heiland. Zouden we niet stil worden, in aanbidding? Salomo boog voor God, terwijl iedereen het zag. Als u naar voren bent gekomen, naar de tafel, dan heeft u daarmee in het openbaar uw zonden beleden. U heeft het laten zien, naar iedereen: 'Ik sta schuldig voor God. Ik heb Jezus nodig, Zijn lichaam, Zijn bloed, om voor mijn zonden te betalen. Ik kan het niet zelf. Hij is mijn enige hoop, mijn enige redding!'

Die houding van nederigheid, van diep ontzag voor God, weet u, ik verlang ernaar dat die houding ons steeds meer gaat kenmerken, als gemeente, en ook persoonlijk. Een houding van diep ontzag. Niet die grote woorden naar de hemel slingeren, maar klein worden voor God. Salomo knielde. Knielt u ook? Kniel jij ook? Figuurlijk? Letterlijk?

2. Tweede gevolg: lofprijzing

Nederigheid, dat is het eerste. En het tweede gevolg van die diepe verwondering is de lofprijzing, de aanbidding van God. Wat doet Salomo, als hij geknield ligt voor God? Dan

gaat hij God loven! Hij gaat God grootmaken! Vers 14: 'HERE, God van Israël, er is in de hemel en op de aarde geen God als Gij, die het verbond en de goedertierenheid houdt jegens uw knechten welke met hun gehele hart voor uw aangezicht wandelen; die jegens uw knecht, mijn vader David, gehouden hebt wat Gij tot hem gesproken hadt, ja die hetgeen Gij met uw mond hadt gesproken, met uw hand hebt volbracht, zoals heden blijkt.' Of, zoals het staat in de Nieuwe Bijbelvertaling: '... die hetgeen Gij met uw mond hadt gesproken, met uw hand hebt volbracht, zoals heden blijkt.'

Salomo looft God! Wéét God dat dan niet van Zichzelf, dat Hij groot is, en verheven, en dat er in de hemel en op de aarde niemand is zoals Hij? Natuurlijk weet God dat, maar Salomo doet hier geen mededeling! Het is geen persconferentie! Nee, Salomo eert Zijn Schepper! Hij neemt de tijd, om naar God toe uit te spreken hoe onvoorstelbaar groot Hij is, en machtig, en verheven! Salomo lóóft God! En de vraag, gemeente, is ook naar ons toe: nemen wij daar ook echt de tijd voor, om God te loven, om Hem groot te maken?

In elke relatie – dat weten we toch? – is dat ontzettend belangrijk! Dat we het zeggen tegen die ander: 'Ik vind jou de allerliefste van de hele wereld! Niemand is zoals jij! Jij bent zo onvoorstelbaar...' knap, of lief, of creatief, of wijs, of wat dan ook maar! Uit u het ook naar God? Ik denk weleens: ons gebedsleven is vaak arm, schraal, omdat we misschien wel bidden om dit en om dit en om dit en om dit... Maar laten we beginnen, net als Salomo, met God grootmaken! Onze verwondering uiten! En als je dat doet, dan verandert dat ook jezelf! Je komt zelf als het ware in andere sferen. Je wordt zelf als het ware opgetild in de hemel, en je zit, geknield, voor de troon van God. Zo komen al je eigen zorgen in een ander perspectief te staan. We zongen het vanmoren, Psalm 63: 'Waar zich Uw vleugels breed ontvouwd, zing ik mij van mijn zorgen vrij.' Het is de ervaring geweest van alle kinderen van God, door de eeuwen heen. Maak de HERE groot, en je komt in de ruimte te staan.

Daarom hebben we ook deze dienst van dankzegging voor het Heilig Avondmaal. Is dat dan nódig, zo'n tweede dienst? Móét dat nou weer? Is het dan niet genóég, één dienst op een zondag? Gemeente, het móét niet, het mág! Het is zó'n geschenk, om je Schepper te mogen loven! Als je Avondmaal hebt gevierd, geproefd hebt hoe goed je Heiland is, wat heerlijk om Hem dan ook te mógen loven, en prijzen, en grootmaken!

Dat is het tweede gevolg van de verwondering.

3. Derde gevolg: vrijmoedigheid

En het derde gevolg van die verwondering, dat is Salomo's vrijmoedigheid. 'Zou God dan werkelijk bij de mensen op aarde wonen? Zie, de hemel, zelfs de hemel der hemelen, kan U niet bevatten, hoeveel te minder dit huis dat ik gebouwd heb!'

Salomo kán het maar niet begrijpen, dat God zó dichtbij wil komen! dat Hij wil wonen temidden van Zijn volk op aarde. Maar áls dat dan zo is, áls God inderdaad zó intens met de mensen verbonden wil zijn, zo God dan niet openstaan voor al onze noden? Zou Hij dan niet ten volle bereid zijn om te helpen? En wat doet Salomo dan? Hij tekent in zijn gebed zeven situaties van moeite, van zorg, zeven noodsituaties. En hij smeekt: 'Here God, áls iemand in de problemen komt omdat hij schuldig is of niet, spreekt U dan recht!' Hoe ging dat? Iemand moest bijvoorbeeld op het huis van zijn burens passen, en er ontstond brand. Dan zei

de eigenaar van het huis: 'Heb jij dat aangestoken? Zweer me bij de HERE dat je dat niet gedaan hebt!' En dan zei de ander: 'God moge mij vervloeken als ik dat huis heb aangestoken!'

En nu bidt Salomo: 'Als iemand zó, in nood, naar de tempel vlucht, wilt U dan rechtspreken: als hij liegt, wilt U hem dan straffen, en als hij de waarheid spreekt, wilt U hem dan helpen. En als er oorlog is, of de oogst is mislukt, of er is een sprinkhanenplaag, of er is ander onheil, en mensen komen hier om U te smeken om hulp, o God, help dan! Geef dan redding! Geef dan uitkomst! Alstublieft!'

Merkt u het? Die verwondering over de nabijheid van God, die maakt van Salomo een vrijmoedig mens! Hij vraagt God op vóórhand om hulp! En dat geldt ook voor ons, gemeente! Juist omdat God heeft laten zien, in Jezus Christus, dat Hij zó intens bij ons betrokken is, juist daarom mogen we met grote vrijmoedigheid onze gebeden bij Hem neerleggen. Juist daarom mogen we komen, met áls wat ons op het hart ligt. Want God is niet een afstandelijke God, nee, Hij woont onder ons! 'Zou God dan werkelijk bij de mensen op aarde wonen?' Ja, Hij heeft onder ons gewoond, in Jezus Christus! En Hij wóont onder ons, door de Heilige Geest.

God aanvaardt het offer! Wat een blijdschap!!!

Als Salomo zijn gebed heeft opgezonden, dan gebeurt er een wonder, een groot wonder. Hoofdstuk 7, vers 1: 'Zodra Salomo zijn gebed geëindigd had, daalde vuur uit de hemel neer en verteerde het brandoffer en de slachtoffers; en de heerlijkheid des HEREN vulde het huis. De priesters konden het huis des HEREN niet binnengaan, want de heerlijkheid des HEREN had het huis des HEREN vervuld. Toen alle Israëlieten het vuur en de heerlijkheid des HEREN op het huis zagen neerdalen, knielden zij met het aangezicht ter aarde op het plaveisel, bogen zich neer en prezen de HERE: Want Hij is goed, want zijn goedertierenheid is tot in eeuwigheid.'

Een vuurvlam! En in één keer zijn alle offers verteerd. Weet u wat dat betekent? Dat betekent, dat God zegt: 'Salomo, ik heb al je offers aanvaard!' In dat vuur sprak God, zoals Hij later sprak in het vuur van de Heilige Geest. Het offer is aanvaard! Het is volbracht! Op het moment dat Jezus Christus stierf op Golgotha, scheurde in de tempel het voorhangsel, dat dikke gordijn, van boven naar beneden open. En wat nog nooit gebeurd was: het heilige der heiligen, de plaats waar God woonde, kwam open te liggen. De weg naar God was vrij! God had het offer van Jezus aanvaard!

Als de mensen rondom Salomo dat vuur zien, dat de offers verteert, dan vallen ze op hun knieën, en dan begint iedereen te zingen: 'Loof de HERE, want Hij is goed, want Zijn goedertierenheid is tot in eeuwigheid!'

Dat is waar alles op uitloopt, gemeente, op de lof van God! Grote blijdschap, diepe verwondering! Wát een God hebben we toch! Vindt u niet?! Onvoorstelbaar! We moegen Hem loven, omdat we het Avondmaal mochten vieren! We mogen Hem loven, omdat we het Kerstfeest mogen gaan vieren. We mogen Hem loven, omdat Jezus Christus zal terugkomen, om álle dingen nieuw te maken!

Leren leven van de verwondering. Diep ontzag voor God, nog véél dieper dan het ontzag van die mensen, daar op Cape Canaveral in 1975. Intense verwondering, die zich uit in nederigheid, in lofprijzing en in vrijmoedigheid. Zó te leven, zó de HERE tegemoet te gaan, dát is het mooiste leven dat je je kunt voorstellen. Dat is genade! Amen.